

політику створення всіх можливих умов для його успішного розвитку, бо як вже було вказано – ринок фінансових послуг – надзвичайно важлива галузь економіки країни для успішного розвитку бізнесу. Разом з успішним розвитком бізнесу Україна зможе стати заможною, процвітаючою країною.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» від 12.07.2001 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 1. – Ст. 1.
2. Господарське право: навч. посіб. для підготовки до іспитів / В. С. Мілаш. – Х.: Право, 2015. – 328 с.
3. Господарське законодавство Мачуський В.В., Постульга В.С. Навч. посіб. – К.: КНЕУ, 2004. – 275 с.
4. Фінансове право. Навч. посіб. – К.: Центр учбової літератури, 2011. – 392 с.
5. Ринок фінансових послуг: навч. посіб. / С.В. Науменкова, С.В. Міщенко. – К.: Знання, 2010. – 532 с.

Шеремет М.С.

студент,

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут

імені Ігоря Сікорського»

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВИКОРИСТАННЯ ПРИРОДНИХ РЕСУРСІВ У СФЕРІ ГОСПОДАРЮВАННЯ

На сьогоднішній день в Україні суб'єктами господарювання використовуються майже всі природні ресурси. Серед них водні ресурси, які використовуються для обводнення і зрошення сільськогосподарських угідь, водозабезпечення населених пунктів, тваринницьких ферм, розвитку рибного господарства і водоплавної птиці. Надра для геологічного вивчення, в тому числі для дослідно-промислової розробки родовищ корисних копалин загальнодержавного значення, для видобування прісних підземних вод і розробки родовищ торфу. Ресурси рослинного, тваринного світу, які використовуються переважно в сільському господарстві та ресурси земель які є головним засобом виробництва в сільському господарстві, а також просторовою базою для розміщення галузей народного господарства.

Природні ресурси – це сукупність об'єктів та систем живої та неживої природи, компоненти природного середовища, що оточують людину, які використовуються в процесі суспільного виробництва для задоволення матеріальних і культурних потреб людини та суспільства [1]. Відповідно до Конституції України земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, що знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони

є об'єктами права власності Українського народу. Від імені народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування в межах, визначених Конституцією України [2].

Суб'єкти господарювання використовують у господарській діяльності природні ресурси в порядку спеціального або загального природо-користування відповідно до цього Кодексу та інших законів. Кабінет Міністрів України забезпечує державний облік природних ресурсів, що належать до державної власності, перебувають в управлінні Автономної Республіки Крим та належать до комунальної власності і можуть використовуватися у господарській діяльності.

Суб'єктам господарювання може передаватися у власність земля із закритими водоймами, ділянками лісів, загальнопоширеними корисними копалинами, що знаходяться в ній, у тому числі громадянам для ведення фермерського господарства, а також сільськогосподарським підприємствам – для господарської діяльності. Порядок надання землі у власність визначається виключно законом з урахуванням необхідності визначення гарантій ефективного використання землі суб'єктами господарювання, запобігання її безгосподарному використанню та псуванню [3].

Особливості правового регулювання використання, відтворення та охорони конкретних природних ресурсів (земель, вод, надр, лісів, атмосферного повітря, тваринного та рослинного світу) конкретизуються у нормах по-ресурсових законодавчих актів: Земельному, Водному, Лісовому кодексах, Кодексі про надра, законах «Про тваринний світ», «Про рослинний світ», «Про охорону атмосферного повітря», та ін.

Постійно зростаючі потреби суспільства не відповідають обмеженим можливостям біосфери. Головними природними ресурсами виступають земля, повітря, океани, річки, озера, підземні води, рослини, тварини, мікро-організми, корисні копалини.

На сьогоднішній день, ринкова система, яка розвивається на Україні, змушує запровадити і далі прискорено розвивати економіку природо-користування. Оскільки ресурси є предметом купівлі-продажу, крім того, руйнування природи (виснаження ресурсів, забруднення природного середовища) спонукає до пошуку нових методів природокористування, бо деградація природи боляче вдарить по кишені підприємців.

Враховуючи перебудову всього економічного механізму, переходу до ринкових відносин, економіка природокористування дає конкретні рекомендації щодо найефективнішого використання природних ресурсів, зменшення відходів виробництва за рахунок впровадження економічно ефективних і екологічно чистих технологій. При цьому необхідно вирішити три основні завдання.

По-перше, як найекономічніше використовувати природні ресурси, зберігаючи їх, та замінюючи традиційні енергоносії на інші, доступніші та екологічно чистіші енергоресурси.

По-друге, спрямувати науково-технічний прогрес на допущення забруднення навколишнього середовища.

По-третє, спрямувати людську діяльність на відновлення екологічно чистого середовища біосфери (землі, води, повітря), надання їм природної чистоти.

По-четверте, запроваджувати використання в у сфері господарювання альтернативних джерел енергії.

Список використаних джерел:

1. Вступ до економічної і соціальної географії: Підручник / А. П. Голиков, Я. Б. Олійник, А. В. Степаненко. – К.: Либідь, 1996.
2. Стаття 148. «Особливості правового режиму використання природних ресурсів у сфері господарювання». Господарський кодекс України від. 16.03.2003.
3. Стаття 149. «Використання природних ресурсів суб'єктами господарювання». Господарський кодекс України від. 16.03.2003.
4. Стаття 153. «Обов'язки суб'єктів господарювання щодо використання природних ресурсів». Господарський кодекс України від. 16.03.2003.